

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πάτριαρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Σεπτεμβρίου 1902

Ἔτος 24ον.— Ἀριθ 37

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 283.)

— Ἡμεῖς ἔμως, κύριε, ἐννοοῦμεν πολὺ καλὰ. Ὑπάρχουν εἰς τὸ Πάρισι μερικοὶ φαντασμένοι, ποὺ θέλουν νὰ μας κάμνουν τὸν καμπίο... Ἀλλὰ ἡ δική σας αὐθάδεια, κύριε, ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον. Τὸ λευκὸν λοφίον τῶν Δραγῶνων τοῦ Κονδὲ καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου δὲν εἶνε στολίδια ἀποκρηάτικα. Θὰ πεισθῇτε περὶ τούτου ἀμέσως, καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ θὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ σας σωφρονίσῃ.

Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ ἦτο ἀκριβῶς ἓνας ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος προσέτρεξεν εἰς τὸν θορύβον τῆς κάπως ζωηρᾶς αὐτῆς συνομιλίας, καὶ μ' ἓνα βλέμμα ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται. Ἐνευσεν εἰς μερικοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, καὶ ταχέως, ἡσύχως καὶ ἀθορύβως, ὁ Βαλεντίνος περιεκυκλώθη καὶ συνελήφθη. Οἱ συλλαβόντες αὐτόν, τὸν ὠθον ἀρκετὰ βαναύσως πρὸς δρομίσκον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ἓνα κόκκινον φανάρι. Ἐξακολουθῶν νὰ μὴ ἐννοῇ τίποτε, βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς χρηστότητός του, ὁ φίλος μας ἀνθίστατο μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ἐπάλλαιεν, ἠγωνίζετο, ἐφώναζεν ἔξω φρενῶν :

— Ἀφήστέ με ! .. Εἴμαι ὁ βαρὺνός Κερκόζ .. ἀπὸ τὸ Κερκόζ τῆς Βρετάνης ... Ἐγὼ φαντασμένος ; .. Μὲ εἶπε φαντασμένον ! .. Θὰ μου δώσῃ λόγον γι' αὐτό .. Ἀφήστέ με, σὰς λέγω .. Κάμετέ μου τόπον ! .. Θέλω νὰ του ζητήσω μονομαχίαν, νὰ του ρίψω τὸ γάντι μου ! .. Μὰ δὲν θὰ μάριζετε λοιπόν ; .. Θὰ σας δεῖξω ἐγὼ, παλῆ-ἄνθρωποι ! .. Αὐριο θὰ πάγω νὰ σας καταγγείλω εἰς τὴν Δουκίσσαν Δεσκρανιόλ ! ..

Φαίνεται, ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Δουκίσσης Δεσκρανιόλ δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, διότι ἀντὶ νὰ φοβηθοῦν, ἤρχισαν νὰ τραβοῦν μὲ περισσοτέραν βαναυσότητα τὸν Βαλεντίνον, καὶ χωρὶς νὰ του ἀπαν-

τοῦν διόλου. Ταχέως ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο μὲ τὸ κόκκινον φανάρι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀστυνομικὸς σταθμὸς, ὠθήσαν μέσα τὸν Βαλεντίνον, ἐμβήκαν καὶ αὐτοί, καὶ ἔκλεισαν ἀποτόμως τὴν θύραν.

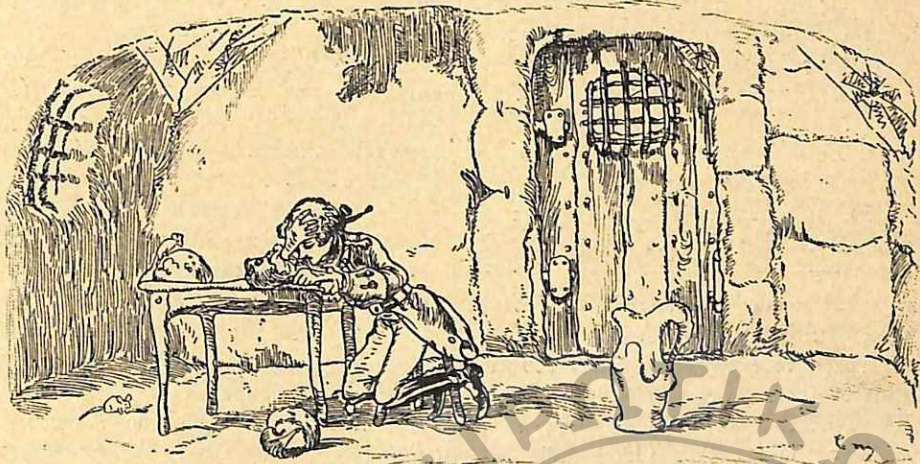
Ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν στιγμὴν κατέφθασε καὶ ὁ Γιαννιός, σαστισμένος, κατατρομαγμένος διότι δὲν ἐγνώριζε τί εἶχαν αὐτοὶ μὲ τὸν κύριόν του, καὶ φοβηθεὶς μήπως ἡ ἐπέμβασίς του ἤθελέ τῳ προξενήσει μᾶλλον κακόν, ἠρκέσθη νὰ τον ἀκολουθήσῃ μακρόθεν ὡς πιστὸς σκύλος. Ἀλλὰ ντράγκ ! ἔξαφνα τοῦ ἔκλεισαν τὴν θύραν καταμουτρα ! .. Ἐκάθισεν ἐκεῖ ἀ-

ριβολή .. Γκούχ ! .. Ὁ σταυρὸς τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου ... στολή συνταγματάρχου ... Γκούχ ! γκούχ ! .. Ὑποθέσεις σεβαρρρά ... Ἐπ' αὐτοφῶρ .. Γκούχ ! .. Ἡ ὑπόθεσις νὰ διαφωτισθῇ ... Νὰ διαταχθοῦν ἀνακρίσεις ... Ἐν τῷ μεταξύ, Βαστίλλη ... Ἀφούτ ! ..

— Μὲ τὲς ὑγίες σας !

— Εὐχαριστῶ ! ..

Βαστίλλη ! Τὸ φοβερὸν αὐτὸ ὄνομα ἐπροξένησε τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν δυστυχῆ Βαλεντίνον, ὥστε κρύος ἰδρὼς ἔβρεξε τοὺς κροτάφους του. Ἦξευρεν ἐκ φήμης τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν φυλακὴν, εἰ-

« Καὶ γιατί ἔτσι ; σκέπτεται ὁ Βαλεντίνος. » (Σελ. 290, στήλ. α'.)

πέσω, ἔχυσεν ὀλίγα δάκρυα, καὶ ἐπερίμενε.

Τί ἀπέγινεν ὁ Βαλεντίνος ;

Ὁ Βαλεντίνος, διαμκρυρόμενος ὀλονὲν καὶ ὑβρίζων, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, μίαν τρώγλην σκοτεινοτάτην, ὅπου ὡς μόνην συντροφίαν εἶχεν ἓνα τραπέζι, ἓνα σκάμνι καὶ ἓνα λαγῆνι. Ἀ ! ἐλησμόνησα τοὺς ποντικούς καὶ τὲς ἀράχες ..

Μερικαὶ λέξεις, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἀπὸ τὸ παρκαίμενον δωμάτιον, τὸν ἐπεισαν ὅτι δὲν τὴν εἶχε καλὰ .. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνέμου, ὑπαγορεύοντος, φαίνεται, πρὸς τὸν γραμματέα, ἔλεγε :

— Γκούχ ! γκούχ ! .. Παράνομος πε-

χεν ἀκούσῃ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι, φυλακισθέντες ἐκεῖ μόνον δια δεκαπέντε ἡμέρας, ἐλησμονήθησαν εἰς τὴν εἰρήκην των. ἐγήρασαν ἐκεῖ μέσα ἄσπρισαν τὰ μαλλιά των καὶ ἔπασαν τὰ δόντια των, χωρὶς νὰ ἴδουν πλέον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ! Ἀπαξ ἐκλείδονετο ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἐκείνης, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς ; χαῖρε Παρίσι, χαῖρε δόξα, χαῖρε Κερκόζ !

Ὡ τὸν δυστυχῆ μικρὸν συνταγματάρχην ! .. Ἐγκατέλειπε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα, καὶ τὴν γλυκεῖαν του πατρίδα, καὶ τὸν ἀγαπητὸν του πύργον, καὶ τοὺς καλοὺς τοῦ φίλους ... ἔτρεξε πρὸς τὴν αἰγλήν τῆς αὐλῆς, πρὸς τοὺς θριάμβους, πρὸς τὴν ράβδον τοῦ στρα-

τάρχου... Και τί μέλλον βλέπει τώρα εμπρός του;... Μίαν ζωὴν ἀθλίαν, εἰς τὸ βάθος σκοτεινοῦ καὶ ὑγροῦ ὑπογείου τῆς Βασιλίδης, μαζί με ποντικούς, με ἀράχνες, με σκῆρες, με κατσαρίδες, με ὄλους τοὺς σιχαμεροὺς κατοίκους τῶν ὑπογείων!

«Καὶ γιατί εἶσαι; σκέπτεται ὁ Βαλεντίνος. Τί ἔκαμα δηλαδή; Ἡθελῆσα νὰ διαπρέψω εἰς τὸν κόσμον. Εἶνε καλὸν αὐτό; Ἡθελῆσα νὰ ὑπηρετήσω τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν βασιλέα. Μὰ φυλακίζουν διὰ τέτοιο πρᾶγμα τοὺς ἀνθρώπους;...»

Ὁ Βαλεντίνος σκέπτεται, σκέπτεται, καὶ τώρα μόλις διὰ πρώτην φοράν, ἀρχίζει κάπως νημιβάλλη περὶ τῆς χρηστότητος τοῦ Πονηρίδη, περὶ τῆς εὐγενείας τῶν Δεσκανιδῶν καὶ περὶ τῆς στρατιωτικῆς ιδιοφυίας τῶν Πλεσσι-Σαμαγιάν.

Ἐν ᾧ εἶνε βυθισμένος εἰς τὰς ἀλγεινὰς αὐτὰς σκέψεις, ἡ θύρα ἀνοίγεται. Ἐνας ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς ἐμφανίζεται καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Πάλιν ὁ Βαλεντίνος εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, ἀγόμενος τώρα εἰς τὴν Βασιλίδην, ἐν τῷ μέσῳ ἀποσπάσματος χωροφυλάκων...

Ἀχ, ναί! εἰς τὴν Βασιλίδην!... Βαδίζων, ταπεινώνει τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του, διότι τοῦ ἔρχεται νὰ κλαύσῃ ὡς μικρὸ παιδί ὑπὸ τὰ περίεργα καὶ εἰρωνικά βλέμματα τοῦ πλήθους.

— Ποῖος ξεύρει τί κακούργημα ἔκαμεν, ὁ μπερμπαντάκος! λέγουν ὅσοι τὸν βλέπουν.

Μερικοὶ μορφάζουν με ὀϊκτον, ἄλλοι μορφάζουν ἐμπαικτικῶς, ἄλλοι καγχάζουν, ἄλλοι γιουχαρίζουν. Ὁ Βαλεντίνος προχωρεῖ με κλονούμενον βῆμα, μὴ τολμῶν νάνεγειρῇ τὴν κεφαλὴν, καὶ αἱ χονδραὶ ἀρθύλαι τῶν στρατιωτῶν, κροτοῦσαι ρυθμικῶς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, σημαίνουν οὕτως εἰπεῖν τὸ ἐπικύδειον ὅλων του τῶν ὠραίων ὀνειρῶν...

Ἡ συνοδεία βαδίζει οὕτως ἐπὶ πολὺ, μέχρι τῆς γωνίας τῆς Ὁδοῦ τῶν Μύλων. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ στενόχωρον, ὁ τροχὸς ἐνὸς φορτηγοῦ ἀμαξίου περιεπλάκη με τὴν κομψὴν ἀμαξάν μιᾶς κυρίας. Ἀδύνατον νὰ ποχωρισθοῦν τὰ δύο ὀχήματα! Οἱ ἀμαξηλάται, κατακόκκινοι ἀπὸ θυμὸν ὡς ἀστακοί, ἀφ' οὗ ἀλλήλο-υβρίσθησαν χονδρικῶς ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀπὸ τὰ λόγια ἤλθαν εἰς τὰ ἔργα, καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν φιλοδωροῦνται ἀμοιβαίως με μεγάλας καμτσινιές. Ὁ κόσμος, οἱ περιέργοι, ἐμαζεύθησαν ἐκεῖ καὶ φράττον τὸν δρόμον. Τώρα ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν μέρος, ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Ἡ συνοδεία τοῦ Βαλεντίνου προσπαθεῖ νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος, σκορπιζέται, σταματᾷ... Καὶ αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἐπωφελεῖται ὁ Γιαννιός, διὰ νὰ ἐκραγῇ!

Ὁ πιστὸς ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἶχεν ἀκολουθήσῃ μακρόθεν τὸν κύριόν του, τρέχει, ἀνατρέπει δύο χωροφύλακας, ρίπτεται εἰς τὰ γόνατα τοῦ Βαλεντίνου, καὶ τοῦ ἐναγκαλίζεται τὴν μέσην παραφόρως. Εἰς αὐτὴν τὴν συγκινητικὴν στάσιν, ξεφωνίζει πλῆθος διαμαρτυριῶν καὶ ἐκχύνεται εἰς θρήνους, ἱκανοὺς νὰ μαλαξοῦν καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν!

— Βοήθεια!... ὀρύεται. Δολοφόνει! Βοήθεια!... Ὁ εἰλουν νὰ κρεμάσουν τὸν κύριον Βαρῶν Κερκόζ, τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου κόμητος!... Τὸν καλὸν μου αὐθῆτην. ποῦ δὲν ὑπάρχει καλλίτερος οὔτε εἰς τὴν Βρετάνην, οὔτε εἰς ὅλον τὸν ἅλλον κόσμον!... Ὁ εἰλουν νὰ κρεμάσουν τὸν καλλίτερον ἀξιωματικὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ποῦ εἶνε καὶ ὁμογάλακτος ἀδελφός μου!... Ἐ! ἔ! ἔ! ἐδῶ! βοήθεια!...

Αἱ λυσσαλέαι αὐταὶ φωναὶ συναθροίζονται τοὺς γάγγηδες, τῶν ὁποίων εἶχε κεντηθῇ πολὺ ἡ περιέργεια, καὶ ἀμέσως μία γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἀγαθὴ καὶ παχεῖα, ἐκφράζει γνῶμην. Ὁ Βαλεντίνος τῆς ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, τὸν εὐρίσκει κομψὸν καὶ εὐμορφον, ἡ στολὴ τοῦ πηγαινέι ὠραῖα καὶ ἀσθμαίνουσα, ξεφωνίζει!

— Βέβαια! ἔχει δίκιο τὸ παιδί!... Αὐτὸ εἶνε ἄτιμο πρᾶγμα!... Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ!... ὁ λαὸς δὲν πρέπει νὰ φρίσῃ!...

Τὸ πλῆθος γίνεται ἑξαλλον. Ἄλλοι φωνάζουν ναί, ἄλλοι φωνάζουν ὄχι. Αἱ γνῶμαι εἶνε διχασμέναι, ἀλλὰ μερικοὶ ὁρμῶν νάρπάζουν τὸν Βαλεντίνον, διὰ νὰ τὸν σώσουν.

Οἱ χωροφύλακες τότε ἀναγκάζονται νὰ διανείμουν μερικὰς κοντακιές, αἱ ὁποῖαι σπάζουν πλευρὰ καὶ προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ πλήθους. Ἡ συμπλοκὴ γενικεύεται. Ἄλλοι φωνάζουν χωρὶς νὰ κτυποῦν, ἄλλοι κτυποῦν χωρὶς νὰ φωνάζουν, ἄλλοι φωνάζουν κτυπώντας, ἄλλοι κτυποῦν φωνάζοντας.

— Πάρε καὶ τούτη, παλῆνθρωπε!
— Πάρε κι' αὐτή, μασκαρᾷ!
— Νά καὶ τούτη, γιὰ νὰ τὴν πᾶς τῆς μάνας σου!
— Σ' ἔφαγα!
— Φυλάξου!...

Γκάπ!... Γκούπ!... Καθέννας προσπαθεῖ νὰ κτυπήσῃ χωρὶς νὰ τὸν κτυπήσουν, ἢ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὴν κτυπήσῃ, ἢ νὰ πομπακρυθῇ καὶ νὰ εὐρῇ θέσιν ἀσφαλῆ καὶ κατάλληλὴν διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συμπλοκὴν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι κανεὶς δὲν συλλογίζεται πλέον τὸν Βαλεντίνον... κανεὶς ἐκτὸς τοῦ Γιαννιοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΙΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΕΧΕΤΑΙ ὁ Σεπτέμβριος καὶ μας δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐργασίας. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ καιρὸς, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία γίνεται δροσερώτερα ἡπιωτέρα, καταλληλοτέρα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ, μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι παρήλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἀναπαύσεως, τῶν διασκέδαστων, τοῦ ὑπαίθρου, τῆς ἐξοχικῆς ζωῆς, τῆς θερινῆς ὀκνηρίας. καὶ ἀρχίζει ὁ καιρὸς τοῦ σχολείου, τοῦ σπουδαστηρίου, τῆς μελέτης, τῆς ἐργασίας.

Καὶ τὰ Σχολεῖα ἀνοίγουν... Καὶ ἀντηχοῦν πάλιν ἀπὸ φωνὰς παιδικῆς, ἀπὸ νηπιακὰ τερετίσματα, ὅπως αἱ ἐγκαταλειμμένα φωλαῖ, τὴν ἀνοιξιν ὅταν ἐπιστρέφουν αἱ χειλιδόνες... Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀκριβῶς μοῦ ἔκαμεν ἔν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπανέβλεπα προχθὲς ἀνοιχτόν, μετὰ τὸ μακροχρόνιον κλείσιμον. Τὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα κατέκλυζαν τὴν εἴσοδον, τὴν αὐλὴν, τοὺς διαδρόμους, μοῦ ἐφαίνοντο ὡς πουλάκια, ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν παλαιὰν φωλαῖν. Καὶ ἦσαν εὐθυμα ὅλα, παιδρὰ, ὁμιλητικὰ, διαχυτικὰ, θορυβώδη, ζωηρότατα. Οὔτε σκιὰ λύπης, οὔτε νεφύδιον μελαγχολίας εἰς τὰ ροδαλὰ ἐκεῖνα προσωπάκια. Ἀπεναντίας οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἑλμπαν ἀπὸ χαρὰν, καὶ τὰ χεῖλη τῶν διεστέλλοντο ὑπὸ μειδιάματος διαρκοῦς, ὅταν δὲν ἔκαμναν κανένα ζωηρότερον μορφασμὸν εὐθυμίας, ἢ δὲν ἄφιναν γέλωτα τρελὸν καὶ καγχασμὸν ἀργυρόχρον.

Φαίνεται, ὅτι αὐτὸ που λέγουν καὶ πιστεύουν συνήθως, ὅτι τὰ παιδιὰ εἶνε λυπημένα ὅταν παύουν αἱ διακοπαὶ καὶ ἀρχίζουν τὰ μαθήματα, εἶνε ψεῦδος, εἶνε συκοφαντία. Ἰσως μελαγχολοῦν ὀλίγον πρωτύτερα, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ ἀνοίγματος ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη, καὶ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐπανίδουν τὰ γνώριμα κατὰ τόπον, καὶ ἐπανεύρουν τοὺς ἀγαπητοὺς διδασκάλους τῶν, τοὺς φίλους τῶν, τοὺς συμμαθητάς τῶν, καὶ συναθροισθοῦν ὅλοι μαζί, καὶ ἀρχίσουν τὰ παιγνίδια καὶ τὴν φλυαρίαν καὶ τὰ ἀστεῖα, ἢ χαρὰ ἐπανερχεται ἀμέσως, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν μεγαλητέ-

ραν τῆς ἔντασιν. Δι' αὐτὸ εἰς τὴν ἐναρξιν τῶν μαθημάτων βλέπει κανεὶς χαρούμενα καὶ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἀγαποῦν πολὺ τὰ μαθήματα.

Ἀλλὰ πόσον πρέπει νὰ εἶνε χαρούμενα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν τὰ μαθήματά των, ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν! Βεβαίως, αἱ μακρὰ ἡμέραι τῶν διακοπῶν, αἱ τόσον γλυκεῖαι εἰς τὴν ἀρχὴν, κατόπι θὰ τοῖς ἐφάνησαν ἀνιαραί, καὶ δὲν θὰ ἐβλεπαν τὴν ὥραν, πότε νὰ ἔλθῃ ὁ Σεπτέμβριος, πότε νὰνοίξῃ, τὸ Σχολεῖον. Διότι τοὺς καλοὺς ἢ ἀργίᾳ τοὺς κουράζει περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, καὶ δέκα ὀλόκληροι μῆνες μαθημάτων εἶνε δι' αὐτοὺς ὀλιγώτερον βαρεῖς ἀπὸ δύο μόνον μῆνας διακοπῶν.

Τελος πάντων, καὶ διὰ τοὺς μὲν καὶ διὰ τοὺς δεξιούς, — καὶ διὰ τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ διὰ τοὺς φυγοπόνους, — ὁ Σεπτέμβριος ἦλθε καὶ τὰ Σχολεῖα ἤνοιξαν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐργασίας ἐδόθη. Ἐργασία! Τί μεγάλη λέξις, τί ὑψηλὴ ἔννοια! Ἰδοὺ κατάλληλος περίστασις διὰ νὰ τονίσωμεν τὸν ὅρον τῆς Ἐργασίας, καὶ νὰ βῶσωμεν ἕνα ὠραῖον τέλος εἰς τὴν σημερινὴν μας συνομιλίαν... Καὶ ἀκριβῶς ἐνθυμούμαι τὰς ὠραίας λέξεις, τὰς ὁποῖας ἔγραψε περὶ Ἐργασίας ὁ γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Διγκουβέ, ὁ γηραιὸς καὶ ἐνθουσιώδης διδασκαλὸς τῆς νεολαίας, ἡ ὅποια τῷ ὀφείλει τόσας λαμπράς νομισματικὰς συμβουλὰς. Τὰς χρυσᾶς αὐτὰς λέξεις ἐδημοσίευσεν κάποτε καὶ ἡ Διάπλασις. Τὰς ἀντιγράφω:

« Ἡ ἐργασία εἶνε τὸνωτικόν.
« Ἡ ἐργασία εἶνε κατευναστικόν.
« Ἡ ἐργασία εἶνε παρήγορος.
« Ἡ ἐργασία εἶνε σύμβουλος.
« Ἡ ἐργασία εἶνε ἡδονή.
« Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ ἄρτυμα ὅλων τῶν ἄλλων ἡδονῶν.

« Ὀλίγαι ὥραι ἐργασίας, τὴν πρωΐαν, εἰς ἐνέργειαν. Διὰ τοῦτο τὸν εὐρίσκομεν τὸ πρωῒ εἰς τὸ δάσος, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καταγινόμενον νὰ βγάλῃ τὰ ὑποδήματά του διὰ νὰ μὴ τα βρέξῃ, — προφύλαξις ἄλλως τε ἀνωρελῆς, διότι ἡ πρωΐνῃ δρόσος τὰ εἶχε βρέξῃ τόσον πολὺ, ὥστε τα ἐβγάλε με δυσκολίαν, καθὼς καὶ τὰς κάλτσας του.

Τὸ ποτάμιον, νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτο παρὰ ἀπλοῦς ρυαξ, καὶ θὰ ἐχρειαζέτο πολλὰ θάλας διὰ νὰ πνιγῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Ὅπως δὲ ποτε ὁ Λώρης ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον, ἐχαμήλωσε καὶ κατῴρθωσε νὰ βραχῇ μέχρι τῆς ὀσφύος. Ἐβρόθήθη τόσον πολὺ, ὥστε φθᾶσας εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ἐρίφηθ ἐπὶ τῆς χλόης, φωνάζων:

— Ἐγλύτωσα! ἐγλύτωσα! Δόξα σοὶ ὁ Θεός!...

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἐπανελάβε κανεὶς, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶχεν ἰδῇ τὸ κατόρθωμά του. Ὁ Λώρης κυττάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ... κανεὶς! Ἀλλά, ὦ Θεέ μου! ἐν ἡπὸ τὰ ὑποδήματά του ἐβουίζετο εἰς τὸ νερόν, καὶ μία του κάλτσα ἔφρευγε, παρασυρομένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

— Στάσου! φωνάζει ὁ Λώρης. Ἀλλά τὰ πόδια του δὲν ἦσαν συνειθισμένα νὰ περιπατοῦν γυμνά, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε δέκα βήματα, ἐξαναγύρισεν ὀπίσω χωλαίνων, καὶ ἐκάθησεν εἰς κορμὸν δένδρου, διὰ νὰ ὑποδυθῇ. Ἐβόρεσε τὸ ἕνα ὑπόδημα ποῦ εἶχεν, εἰς τὸ ἕνα πόδι, καὶ τὴν κάλτσαν εἰς τὸ ἄλλο.

Ἐσηκώθη καὶ ἔκαμεν ἀκόμῃ ὀλίγα βήματα ἀλλὰ μία πέτρα τοῦ ἐπλήγω τὸ πόδι, τὸ ὁποῖον αἰμάτωσε.

Ἐκάθησε πάλιν καταλυπημένος διὰ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο. καὶ βέβαιος ὅτι τὸν κατασκοπεύουν, ἔπηρεν ὕψος θρασυ καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Δὲν μιλάς πιά, ἔ;... φοβάσαι!

— Φοβάσαι!... εἶπεν ἡ φωνή, ἡ ὁποία αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ἐπερίπαιξε χωρὶς ἄλλο.

— Ἀρσέ με ἡσυχο!... Φύγε ἀπ' ἐδῶ! Ἐγὼ δὲν φοβάμαι!

— Δὲν φοβάμαι! ἔπανελαβεν ἡ φωνή... Ἐσιώπησε καὶ ἐβουθίσθη εἰς σκέψεις μελαγχολικὰς.

Ἡ ἐρημία, τὸ πληγωμένον τοῦ πόδι, ἡ σιωπὴ τοῦ δάσους, τοῦ ἔκαμναν τώρα μίαν τέτοιαν ἐντύπωσιν, ὥστε τοῦ ἤρχετο ἐπιθυμία νὰ κλαύσῃ... Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεσιώθη με ὕψος πολλὴ διαφορετικόν, πρὸς τὸν ἀγνώστον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκούσῃ χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἰδῇ:

— Σὰς παρακαλῶ, ἔλατε νὰ με βοηθήσετε νὰ ξαναπεράσω τὸ ποτάμι!

— Τὸ ποτάμι!...

— Σὰς παρακαλῶ.

— Σὰς παρακαλῶ!...

— Δὲν θὰ ἔλθετε;

— Ὁ Θεός!...

Τότε ὁ Λώρης ἤρχισε νὰ κλαίῃ γιὰ καλὰ, καὶ ἂν τὸν ἐβλεπεν ἔτσι κανένας διαβίτης, ἀκτένιστον, σχισμένον, ξιπόλυτον, θὰ τὸν ἔπερνε διὰ ζητιανῆ, καὶ ἴσως ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν θὰ τοῦ ἐρίπτε καμμίαν πεντάρα.

Ὅταν ἡ καρδία τοῦ ἀνεκουφίσθη ὀλίγον μετὰ τὰ δάκρυά του, ἐσηκώθη διὰ νὰ εὐρῇ κανένα πέραμα.

Ἀλλὰ τὸ πλέον ρηχὸν μέρος ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε περάσῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ξαναπεράσῃ, καὶ μ' ἕνα κλαδὶ ξηρόν, ποῦ εἶχεν εὐρῇ ἐκεῖ-χάμω, νὰ φανεύσῃ, εἰ δυνατόν, τὸ ὑπόδημά του, ὅταν θὰ ἐφθανεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ρυαξ.

(Ἔπεται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

Ὅκτὼ ἡμέρας τώρα ὁ Λώρης διέτριβεν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πάππου του, καὶ εἶχεν ἤδη ἐξαντλήσῃ ὅλας τὰς διασκέδασεις, τὰς ὁποίας ἕνας μικρὸς Ἀθηναῖος ἐπὶ τὰς χρόνους εἰμπορεῖν νὰ δειροπολῇ.

Εἶχε κυνηγήσῃ πεταλοῦδες, εἶχεν ὑπάγῃ καθάλλα μετὰ τὸ γαϊδουράκι, εἶχε πηλῆς τὸ γάλα ἀπὸ τὰς ἀγελάδας, εἶχε κάμη τοῦμπες ἐπάνω εἰς τοὺς σωρούς τοῦ νεοερίστου χέρτου.

Ἦρχισε πλέον νὰ βαρύνεται τὴν ἐξοχὴν καὶ νὰ θεωρῇ τὸν ἐαυτὸν τοῦ ὡς τὸ δυστυχέστερον παιδί τοῦ κόσμου, ὅταν μία νέᾳ ιδέα ἐμδῆκεν εἰς τὸ μυαλὸ του καὶ ἐγκαθιδρύθη ἐκεῖ-μέσα ὡς βασιλίσα:

Ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ ὀλομόναχος εἰς τὸ δάσος. Θὰ τῷ ἦτο εὐκόλον νὰ παραπλανηθῇ, νὰ χαθῇ μάλιστα. Τότε θὰνέβαινεν ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρον. Ἀλλὰ δὲν ὀκνεύετο εἰς τὸν ὀρίζοντα οὔτε σπῆτι, οὔτε καλύδι. Θὰ κατέβαινε πάλιν ἀπηλπισμένος καὶ θὰ ἐπρογευμάτιζε με βατόμουρα.

Θάπαντοῦσε ἐπειτα ἕνα ποτάμι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ διαπεράσῃ. Θὰ ἔκαμνε τὸν σταυρόν του, θὰ ἐβγάλε τὰ παπούτσια του, καὶ ἐμπρός!... Ἀλλὰ τὸ πέραμα αὐτὸ θὰ τὸν ἐβγάλεν εἰς μέρος ἐρημον. Ἀγριοὶ βράχοι θὰ ἤγειροντο ἐνώπιόν του. Τότε θὰ ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὸ βρύα, ἐξηντλημένος, ἡμιθανὴς ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν. Τὴν νύκτα θὰ τὸν εὕρισκαν ἐκεῖ ὑλοτόμοι ἢ ἀθίγαντοι, καὶ θὰ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πάππου τοῦ ἐπὶ φορείου ἀπὸ φύλλα κτλ. κτλ.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἀπεδείκνυν ὅτι ὁ Λώρης εἶχε περισσοτέραν φαντασίαν παρὰ φρόνησιν.

Καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν. Διὰ τοῦτο τὸν εὐρίσκομεν τὸ πρωῒ εἰς τὸ δάσος, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καταγινόμενον νὰ βγάλῃ τὰ ὑποδήματά του διὰ νὰ μὴ τα βρέξῃ, — προφύλαξις ἄλλως τε ἀνωρελῆς, διότι ἡ πρωΐνῃ δρόσος τὰ εἶχε βρέξῃ τόσον πολὺ, ὥστε τα ἐβγάλε με δυσκολίαν, καθὼς καὶ τὰς κάλτσας του.

Τὸ ποτάμιον, νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτο παρὰ ἀπλοῦς ρυαξ, καὶ θὰ ἐχρειαζέτο πολλὰ θάλας διὰ νὰ πνιγῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Ὅπως δὲ ποτε ὁ Λώρης ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον, ἐχαμήλωσε καὶ κατῴρθωσε νὰ βραχῇ μέχρι τῆς ὀσφύος. Ἐβρόθήθη τόσον πολὺ, ὥστε φθᾶσας εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ἐρίφηθ ἐπὶ τῆς χλόης, φωνάζων:

— Ἐγλύτωσα! ἐγλύτωσα! Δόξα σοὶ ὁ Θεός!...

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἐπανελάβε κανεὶς, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶχεν ἰδῇ τὸ κατόρθωμά του. Ὁ Λώρης κυττάζει δεξιὰ

καὶ ἀριστερὰ... κανεὶς! Ἀλλά, ὦ Θεέ μου! ἐν ἡπὸ τὰ ὑποδήματά του ἐβουίζετο εἰς τὸ νερόν, καὶ μία του κάλτσα ἔφρευγε, παρασυρομένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

— Στάσου! φωνάζει ὁ Λώρης. Ἀλλά τὰ πόδια του δὲν ἦσαν συνειθισμένα νὰ περιπατοῦν γυμνά, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε δέκα βήματα, ἐξαναγύρισεν ὀπίσω χωλαίνων, καὶ ἐκάθησεν εἰς κορμὸν δένδρου, διὰ νὰ ὑποδυθῇ. Ἐβόρεσε τὸ ἕνα ὑπόδημα ποῦ εἶχεν, εἰς τὸ ἕνα πόδι, καὶ τὴν κάλτσαν εἰς τὸ ἄλλο.

Ἐσηκώθη καὶ ἔκαμεν ἀκόμῃ ὀλίγα βήματα ἀλλὰ μία πέτρα τοῦ ἐπλήγω τὸ πόδι, τὸ ὁποῖον αἰμάτωσε.

Ἐκάθησε πάλιν καταλυπημένος διὰ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο. καὶ βέβαιος ὅτι τὸν κατασκοπεύουν, ἔπηρεν ὕψος θρασυ καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Δὲν μιλάς πιά, ἔ;... φοβάσαι!

— Φοβάσαι!... εἶπεν ἡ φωνή, ἡ ὁποία αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ἐπερίπαιξε χωρὶς ἄλλο.

— Ἀρσέ με ἡσυχο!... Φύγε ἀπ' ἐδῶ! Ἐγὼ δὲν φοβάμαι!

— Δὲν φοβάμαι! ἔπανελαβεν ἡ φωνή... Ἐσιώπησε καὶ ἐβουθίσθη εἰς σκέψεις μελαγχολικὰς.

Ἡ ἐρημία, τὸ πληγωμένον τοῦ πόδι, ἡ σιωπὴ τοῦ δάσους, τοῦ ἔκαμναν τώρα μίαν τέτοιαν ἐντύπωσιν, ὥστε τοῦ ἤρχετο ἐπιθυμία νὰ κλαύσῃ... Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεσιώθη με ὕψος πολλὴ διαφορετικόν, πρὸς τὸν ἀγνώστον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκούσῃ χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἰδῇ:

— Σὰς παρακαλῶ, ἔλατε νὰ με βοηθήσετε νὰ ξαναπεράσω τὸ ποτάμι!

— Τὸ ποτάμι!...

— Σὰς παρακαλῶ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(18η τὴν προκήρυξιν, φυλλάδιον 18, σελ. 139.)

Διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβα ὀλίγα σχέδια καὶ καλὰ. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἔχω μεγαλητέρας ἀξιώσεις. "Ὅλοι οἱ φίλοι μου δὲν εἶνε ζωγράφοι· ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι ζωγραφίζουν, δὲν ἦσαν βέβαια

λεξις. Τί σας λέγει καὶ ἡ Κυρά-Μάρθα μὲ σκοῦρον μαγέιρου; . . . "Ἄδικα ἔμωσ τὸν ἐφόρεσε, δίδει τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά που βλέπετε, δὲν ἐμχειρεύθησαν... Τὸ Κεντρί φαντάζειται ὅτι εἰς τὸ γεῦμα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος οἱ συνδαιτυμόνες τρώγουν φξηγμένα... πνευματικά. Με ἄλλους λόγους, ὅτι ἀπολαμβάνουν τὰ ἔξοχα μυθιστορήματα καὶ διηγήματα (Ἐντράδες,) τὰς ὥραιας καὶ ζουμεράς 'Αθηναϊκάς 'Επιστολὰς (Ζωμὸς), τοὺς μύθους, τὰ παίγνια, τοὺς Διαγωνισμοὺς (Φροῦτα), τὰ ποιήματα (Γλυκίσματα), τὰ ἀφρώδη Παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὴν σπινθηρίζουσαν Ἀλληγογραφίαν (Οἱ νοί), τὰ ἱποῖα θὰ δημοσιεύσω κατὰ τὸ ἔτος 1903. Τοιοῦτον

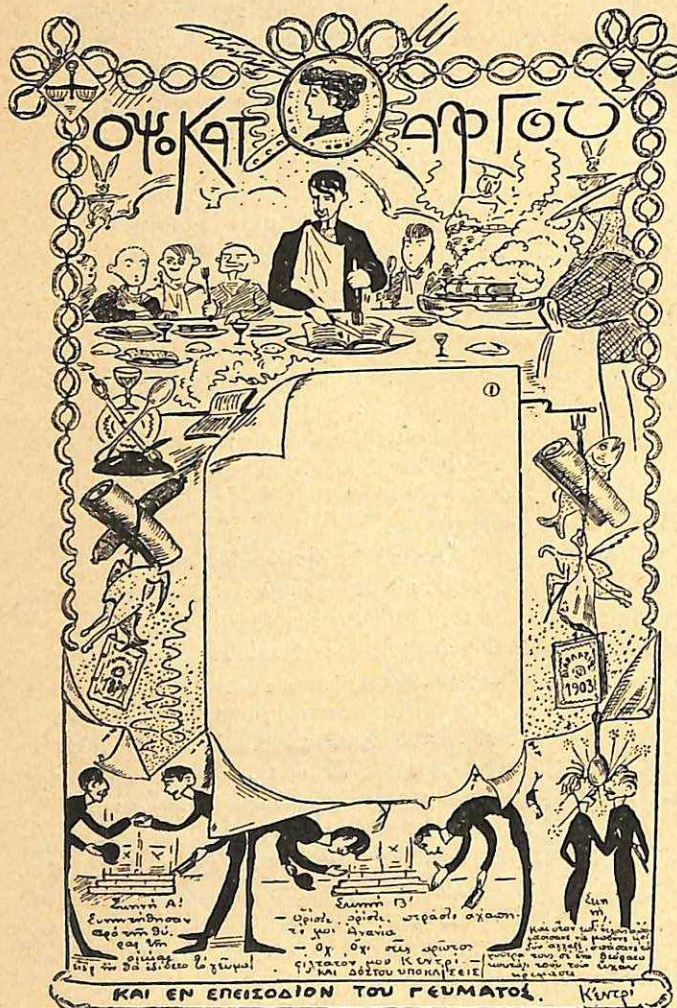
τυμὸν, μὲ ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας, καθνται εἰς τὸ ὑπαιθρον, χάρω, εἰς ἀπεραντον κύκλον. Ὁ Ἀνανίας, ἡ Μάρθα, ἡ Πίσσα, ἡ Διάπλασις, ὅλοι φῖγο υῤῥάρο υῤῥωραϊότατα. Κάτω ἕνας μικρὸς φουστανελάς καὶ μία μικρὴ βλαχόπουλα χορεύουν· ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας ἄλλος φουστανελάς ψήνει ἀρνί.

Μὲ ὀλίγα ἄνθη, μὲ ὀλίγα πουλιὰ καὶ με πολλὰ κλωνάρια, ὁ Νῆκος Κατρινὸ π ο υ λ ο ς ἐζωγράψεν ἕνα πλάσιον κομψότατον, ἀρὶ πονεαυκάτως λέγουν. Ἐπίσης κομψὰ καὶ ἀπλούστατα τὰ σχέδια τῆς Παράλου (ὠραῖαι ἐκεῖναι αἱ σκιαγραφίαι) καὶ τῆς Ἐρήμου Σαχάρως. Κομψὸν πολὺ καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερῖνοῦ, τὰ δὲ ἄλλα ἀσήμαντα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κεντρί [15 Ε].
Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κάκια [14Ε].—'Αφροδίτη Γ. Σταματίου [14 Ε].
Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νίκος Δ. Κατερινόπουλος [12 Ε].—Πάραλος [10 Ε].—'Ερμος Σαχάρω [10 Ε].
ΕΠΑΙΝΟΣ : 'Αγγελος Ἀδερνίδης [8Ε].—Πέτρι Σκανδάλου [5Ε].—Τυδεὺς [5Ε].—Δημήτριος Β. Ἰωαννίδης [4Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : 'Αρχικαλαμπουριστὴς [3Ε].—Θησαυρὸς τῶν Κυθέρων [Ε].—'Ανθος Ροϊῶς [Ε].—'Αναμμένο Σπίρτο[Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

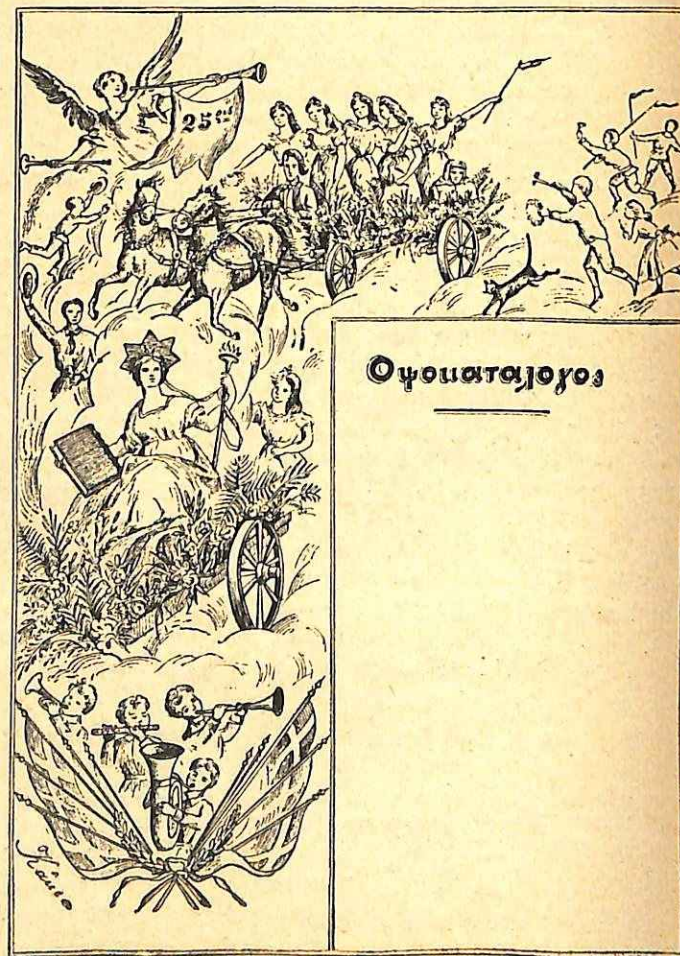
Κεντρί (Α' Βραβεῖον.)

εἰς θέσιν νὰ ἐμπνευσθοῦν καὶ νὰ συνθέσουν εἰκόνα ἰδικήν των, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως. Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχαν ἰδέαν, παρητήθησαν τῆς ιδέας. "Ὅπωςδὴποτε, ἂν ἐδίδετο πραγματικῶς τὸ γεῦμα αὐτοῦ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου, θὰ εἶχα νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τριῶν-τεσσάρων 'Οφουκατάλογων ἀρκετὰ καλῶν.

Ὁ καλλιτέρας καὶ ὁ ἐξυπνότερος εἶνε ὁ 'Οφουκατάλογος τοῦ Κεντρίοῦ. Εἶνε γελοιογραφία. Ἐν μέρος τοῦ τραπέζιου, προεδρευομένου ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν (ἂν καὶ δὲν τοῦ ὀμοιάζει πολὺ,) μὲ μίαν διακόμεσιν τριγύρω ἀπὸ λουκάνικα καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ γεύματος. Κάτω μία ἀστεία σκηνὴ μεταξὺ Κεντρίοῦ καὶ Ἀνανία, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ γελάσετε, ἂν ἠμπορέσετε νὰ διαβάσετε τὰς

γεγονὸς τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος, καὶ προηγείται χαριτωμένως ὁμιλος μικρῶν μουσικῶν... Ὡρισμένως αὐτὴ ἡ σύνθεσις θὰ ἔπερνε τὸ Α' Βραβεῖον, ἂν τὰ πρόσωπα ἦσαν κάπως καλλίτερα, καὶ ἂν εἰκὼν τοῦ Κεντρίοῦ, εἰς τὸ εἶδος τῆς, ὡς γελοιογραφία δηλαδὴ, δὲν ἦτο ἀνωτέρα.

Ἡ Ἀφροδίτη Γ. Σταματίου ἐζωγράφισε γελοιογραφικῶς καὶ αὐτὴ, ἕνα γεῦμα ἑλληνικώτατον. Οἱ συνδαι-

Κάκια (Β' Βραβεῖον.)

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Η'

Τὸ μεσημέρι, οἱ κυνηγοὶ ἐστάθησαν 'ς ἕνα μέρος, διὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν. Ἐκεῖ ὁ φίλος μας Ἀχιλλεὺς ἐκαλόφαγε κ' ἐξέχασε ὅλην του τὴν κούρασι. Ἐπειτα τοῦ ἔδωσαν κ' ἕνα ζευγάρι παπούτσια, καὶ ἄφισε πὰ ἐκεῖνες τὲς μπότες πού τον ἐδάραιναν τόσο.

Καὶ σου πέρνει πάλι ἕνα ὕφος, ὁ καλὸς σου Ἀχιλλεὺς, μὰ ἕνα ὕφος! . . . Ἐτοιμος νὰ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια. Περνᾷ ἕνας λαγῶς.

—Μπρέ! φωνάζει ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς. Λαγῶς!

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τίποτε, —κατὰ τὴν συνήθειάν του, —καὶ πρὶν νὰ προφθάσῃ κανεὶς νὰ τον ἐμποδίσῃ τρέχει, ἀρπάζει ἕνα τουφέκι — ἀληθινὸ τουφέκι, — καὶ μπάμ! τὸ ρίχνει. —Τὸν ἔφαγα!

Ἀκούσθηκε μιά φωνὴ σπαρακτική, ὀπίσω ἀπὸ τὸ θάμνο, μὰ ὁ λαγῶς ἔφυγε 'στὰ τέσσερα.

Ὅπισω ἀπὸ τὸν θάμνο ἦταν ὁ μικρὸς Πέτρος, ποῦ εἶχεν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς κυνηγούς. Καὶ ὅλη τὴ ριζιά, ὅλα τὰ σκάγια, τὰ ἔφαγεν ὁ κακομοῖρης εἰς τὸ πόδι του. Τί δυστυχία! . . .

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Πρέπει νὰ σταθμεύσωμεν, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Αὐτὸ προφανῶς εἶνε μία ἐνδειξις . . .

— Ἡ μάλλον διαταγή, παρετήρησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἀς ὑπικνούσωμεν, ὑπέλαβεν ὁ Κάμης, καὶ ἂς περάσωμεν τὴν νύκτα μας εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Αὐριον ὅμως, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, θὰ ξαναφανῇ τὸ φῶς ;

Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα.

Ἐξηπλώθησαν καὶ οἱ τρεῖς παρὰ τὴν ριζάν ἐνὸς δένδρου. Ἐμοιράσθησαν ἐν τεμάχιον βουβάλου, καὶ ἔσθυσαν τὴν δίψαν των μὲ τὸ νερὸν μικροῦ ρυακίου, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν εὐτυχῶς ὑπὸ τὰ χόρτα. Μολονότι αἱ βροχαὶ ἦσαν πολὺ συχναὶ εἰς τὴν δασώδη ἐκείνην ζώνην, δὲν εἶχε πέσῃ οὔτε σταγὼν ὕδατος ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτη ἤδη ὥρων.

— Τίς οἶδε, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, μήπως ὁ ἀόρατος ὁδηγὸς μας ἐξέλεξεν αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος πρὸς σταθμεύσιν, διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ πῶμεν;

— Μεγάλῃ ἀβρότης ἐκ μέρους του! ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, πίνων εἰς φύλλον, τὸ ὁποῖον εἶχε συστρέψῃ ἐν εἵδει κέρατος.

Ὅσον ἀμφίβολος καὶ ἂν ἦτο ἡ τύχη των, ἡ κούρασις ἐνίκησε τὴν ἀνησυχίαν καὶ ὁ ὕπνος κατέλαβε τοὺς ναυαγούς. Ἀλλ' ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ πρὶν ἀποκοιμηθῶν, συνώμιλησαν περὶ τοῦ Λάγκα. Εἶχεν ἀρά γε πνιγῇ; . . . Ἀλλ' ἂν ἐσώθῃ, διατί δὲν ἐφάνη; . . . Διατί δὲν εὔρε τοὺς φίλους του Μὰξ καὶ Τζὼν; . . .

Ὅταν ἐξύπνησαν, ἀσθενὲς λάμψις, διασχίζουσα τὰ φυλλώματα, ἐμκρτύρει ὅτι εἶχεν ἐξημερώσῃ. Ὁ Κάμης ἠδυνήθη νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἶχον περιπατήσῃ πρὸς ἀνατολὰς. Δυστυχῶς, αὐτὴ δὲν ἦτο ἡ διεύθυνσις πρὸς ἐλπίδα . . . Ὅπωςδὴποτε, δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των.

— Καὶ τὸ φῶς; . . . εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Νά το! ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, αὐτὸ εἶνε ὁ ἀστὴρ τῶν Μάγων . . . Μὰς ὁδηγεῖ πρὸς ἀνατολὰς, ἀλλὰ πότε θὰ φθάσωμεν εἰς Βηθλεὲμ;

Οὐδεμία περιπέτεια ἐσημειώθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, 22 Μαρτίου. Ἡ δὲ δὲν ἔπαυσεν ὁδηγοῦσα τὸν μικρὸν ὄμιλον, καὶ ἡ διεύθυνσις ἐξηκολούθησεν ἀνατολική. Ἐκατέρωθεν τῆς ἀτραποῦ, ἡ λόχμη ἐφαίνετο ἀδιαπέραστος, θάμνοι πυκνότετοι, κορμοὶ σχεδὸν συμπεπλεγμένοι. Εἰς μερικὰ μέρη ἐν τούτοις, μερικαὶ ἀτραποί, ἐπίσης στεναί, διεστυροῦντο μ' ἐκείνην

τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους φωτός.

Κανὲν μηχαναστικὸν δὲν ἐφάνη ἄλλως τε πῶς ἦτο δυνατόν νὰ διέλθουν ἐκεῖθεν ὡς μεγαλόσωμα; Κανὲν ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ ἐκεῖνα περάματα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἐπωφεληθῇ ὁ Κάμης εἰς τὰ βόρεια τοῦ δάσους, μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ ρίου Γιοχάουζεν. Ὅθεν, καὶ ἂν εἶχον τὰ τουφέκια των οἱ κυνηγοί, θὰ τοὶς ἦσαν ἐδῶ ἀχρηστα, ἀφοῦ οὐδὲν θήραμα θὰ ἐπαρουσιαζέτο.

Διὰ τοῦτο, μὲ κάποια ἀνησυχίαν, πολλὸ ἐύλογον, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἔδωκαν τὰ τρόφιμα ἐξαντλούμενα. Μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον, δὲν θὰ ἔμενε πλέον τίποτε ἀπὸ τὸν βούβαλον. Καὶ ἂν τὴν ἐπαύριον δὲν ἐφθάνον εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον, δηλαδὴ εἰς τὸ τέρμα τῆς παραδόξου αὐτῆς πεζοπορίας; . . . Ὅπως τὴν προτεραιάν, ἡ δὲ ἐσβέσθη περὶ τὴν ἑκτὴν ἐσπερινήν ὥραν, καὶ ὅπως ἡ προηγουμένη, καὶ ἡ νύξ αὕτη παρήλθεν ἐν ἡσυχίᾳ.

Ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐγερθεὶς πρῶτος, ἀφύπνισε τοὺς συντρόφους του, κράζων : — Ἦλθαν ἐδῶ ἄνθρωποι, τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμώμεθα.

Τῶντι, ὑπῆρχε μικρὰ πυρὰ ἀνημμένη, ἡ μᾶλλον ἀνθρακίχ, καὶ ἐν τεμάχιον ἀντιλόπης ἐκρέματο εἰς τὸν χαμηλότερον κλά-

δον μιὰς ἀκακίας, ἄνωθεν μικροῦ ρυακίου.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ δὲν ἐξέβαλεν οὔτε ἐν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Καὶ οἱ τρεῖς ἐδέχοντο τὰ πράγματα ὅπως ἤρχοντο. Δὲν ἤθελαν νὰ συζητήσουν περὶ τῆς παραδόξου, τῆς μυστηριώδους ταύτης πορείας, περὶ τοῦ ἀγνώστου ὁδηγοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ὁδήγει πρὸς τέρμα ἐπίσης ἀγνώστον, περὶ τοῦ Πνεύματος τούτου τοῦ Μεγάλου Δάσους, τοῦ ὁποῦ ἡκολούθουν τὰ ἴχνη!

Ἐφαγαν ἐν πρώτοις τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κρέατος. Ἐπειτα ὁ Κάμης ἔψησε τὸ τεμάχιον τῆς ἀντιλόπης, τὸ ὅποτον ἦτο ἀρκούν διὰ τὰ δύο γεύματα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἡ δὰς ἔδωσε πάλιν τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

Ἐβλόσαν ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὄρους. Περὶ τὴν μισημένην ὁμῶς, παρετήρησαν ὅτι ἡ πυκνότης τῆς λόχμης ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐλαττωταί. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διήρχετο εὐχρύτερον, τούλαχ· στον διατῶν κορυφῶν τῶν δένδρων. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τοὺς ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνουν τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος προηγίτο.

Ὅπως τὴν προτερῖαν, πέντε ἕως ἑξῆς λειψαὶ διηγήθησαν καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὑπελόγιζον ὅτι ἀπέχον ἤδη περὶ τα ἐξήκοντα χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εἶχον ναυαγήσει.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν στιγμήν ἐσέστη ἡ δὰς, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐστάμασαν.

Βεβαίως εἶχεν ἤδη νυκτώσει, διότι σκότος πυκνὸν ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ ὑπόδενδρον. Κατακουρασμένοι, ἀφοῦ ἀπέφαγαν τὸ τεμάχιον τῆς ἀντιλόπης, καὶ ἀφοῦ ἔπιον ὕδωρ δροσερόν, ἀπεκοιμήθησαν καὶ οἱ τρεῖς.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Μόνοι σας πηγαίνετε μακριὰ ἐκεῖ πέρα, ὅπου δὲν θὰ φαίνεται τοῦ σπιτιοῦ σας ἡ σκεπή!

ὅπου δὲν θὰ βλέπετε τὴν γλυκεῖα μητέρα, ὅπου ἡ γλῶσσα ἐντρέπεται καὶ τὸν πόνο σας νὰ εἰπῇ...

Τότε θὰ ἐννοήσετε, τί θὰ εἰπῇ Πατρίδα, καὶ θὰ ξεφωνίσετε μετὰ τὰ χεῖλῶν σας πικρά:

Ὡ γλυκεῖα Πατρίδα μας, τῆς ψυχῆς ἀκτίδα, Σ' εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας, τῆς καρδιάς μας ἡ Χαρά!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀκροστιχίς. — Ἀπὸ τὰ ἀρχικά γράμματα λέξεων τινῶν, τὰς ὁποίας εἰς τὴν πρότασιν ὀρίζουσιν αἰνιγματωδῶς, ἀποτελεῖται ἄλλη λέξις. Αὕτη εἶναι ἡ καθεαυτὴ Ἀκροστιχίς, ἡ ἀπλὴ Ἀκροστιχίς, τῆς ὁποίας ἰδοὺ ἐν παραδείγματι: «Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν: 1. Οὐράνιον σῶμα. 2. Δένδρον καρποφόρον. 3. Ἥμιθεος. 4. Ἰερὰ πόλις.»

Λύσις: ΑΡΗΣ (Ἀστὴρ, Ροιά, Ἡρακλῆς, Σιών.)

Ἄλλ' ἡ ζητούμενη λέξις εἰμπορεῖ νὰ πετελῇται καὶ ἀπὸ τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἄλλων λέξεων, καὶ τότε ἡ Ἀσκήσις ὀνομάζεται Μεσοστιχίς, ἰδοὺ παράδειγμα Μεσοστιχίδος:

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν: 1. Ἀρχαία βασίλισσα. 2. Ἐπίρρημα. 3. Ἐπίθετον σχετικὸν μετὰ τὴν ἡλικίαν. 4. Ὅρος ἡ πόλις. 5. Μούσα.

Λύσις: ΑΘΗΝΑ (Ἐκδὸς, αὐτοί, παρῆλθ. Αἴνος, Ἐρᾶς.)

Ἐπίσης, ἡ λέξις εἰμπορεῖ νὰ πετελῇται ἀπὸ τὰ δευτέρω μόνον γράμματα τῶν ἄλλων λέξεων, ἢ μόνον ἀπὸ τὰ τρίτα, ἢ μόνον ἀπὸ τὰ τέταρτα κλπ. Τότε ἡ Ἀσκήσις δὲν ἀλλάζει ὄνομα. Ὅταν ὁμοῦς ἡ λέξις ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα γράμματα τῶν ἄλλων λέξεων (π. χ. ἀπὸ τῶν πρώτων, ἀπὸ τῶν δευτέρων, ἀπὸ τῶν τρίτων, ἀπὸ τῶν τετάρτων κλπ.) τότε ἡ Ἀσκήσις ὀνομάζεται Ποικίλη Ἀκροστιχίς. Παράδειγμα:

«Τὸ ἀρχικὸν γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας καὶ τὸ τρίτον τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς: 1. Τραχικὸς ποιητής. 2. Φυτὸν ἀρωματώδες. 3. Τόπος ἀγώνων.»

Λύσις: ΕΥΑ (Εὐριπίδης, θυμός, στᾶδιον.) Πᾶσαι αὗται αἱ ἀκροστιχίδες εἶναι ἀπλᾶι. Δηλαδή, ἐκ τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται μία μόνον λέξις. Ὅταν ὁμοῦς σχηματίζονται δύο, ἢ Ἀκροστιχίς ὀνομάζεται διπλῇ, ὅταν τρεῖς, τριπλῇ, ὅταν τέσσαρες, τετραπλῇ καὶ οὕτω καθέστις.

Παράδειγμα διπλῆς Ἀκροστιχίδος: «Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα, τὰ δὲ τρίτα ὄρος ἐλληνικόν. 1. Δεῖγμα ἀγάπης. 2. Ὀπώρα. 3. Ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου. 4. Μυθολογικὸς βασιλεὺς. 5. Ἀρχαῖος θεός. 6. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.»

Λύσις: ΘΑΥΜΑΣ — ΠΙΝΔΟΣ (Θωπεῖα, Ἄπιν, Ὑπνός, Μῖδας, Ἀπὸλλων, Σέσωστρις.)

Παράδειγμα τριπλῆς Ἀκροστιχίδος: «Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν δένδρον, τὰ δευτέρα κριτὴν τοῦ Ἀδου, καὶ τὰ τρίτα μέρος τοῦ πλοίου: 1. Μυθολογικὸν τέρας. 2. Νόμισμα. 3. Ἐπίρρημα τόπου. 4. Ἐπίρρημα χρόνου. 5. Προφήτης.»

Λύσις: ΕΛΑΤΗ — ΜΙΝΩΣ — ΠΡΩΡΑ (Ἐμψουσα, Λίρα, Ἀνώ, Τώρα, Ἡσάκας.)

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω Ἀκροστιχίδων, αἱ ὁποῖαι εἰμπορεῖ νὰ γίνωνται ἀκόμη ποικιλοτέραι καὶ συνθετώτεραι, ἔχομεν καὶ δύο ἄλλα εἶδη: Ἀκροστιχίδα ἐκ Παραγῶγων, καὶ Ἀκροστιχίδα ἐξ Ἀντιθέτων.

Δύο παραδείγματα ἀρκούν διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὰ εἶδη ταῦτα.

«Ποικίλη Ἀκροστιχίς ἐκ Παραγῶγων. Ἐκ τῶν κατωτέρω ρημάτων νὰ εὐρεθῶν τοιαῦτα παράγωγα, ὥστε τὸ δευτέρον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ τρίτον τοῦ δευτέρου, τὸ πέμπτον τοῦ τρίτου, τὸ τρίτον τοῦ τετάρτου καὶ τὸ δευτέρον τοῦ πέμπτου νὰ σχηματίζον ἀριθμητικόν: ἑπταμυ, στράγγιμι, πορεύομαι, ὄρω, ἵστημι.»

Λύσις: ΤΡΙΑΣ (πΤῆσις, στΡωμνή, πορεία, ὄρασις, ἱστάς.)

«Ἀπλὴ Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων. Νὰ

εὐρεθῶν τὰ ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων, καὶ ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν νὰ πετελεσθῇ ζῶον ἄγριον: μέλας, βάθος, χεῖρον, ἀμβλὺς, δλετήρ.»

Λύσις: ΛΥΚΟΣ (Λευκός, Ὑψος, Κρεῖττον, Ὀξύς, Σωτήρ.)

Ἄλλο εἶδος εἶναι καὶ ἡ Ἀκροστιχίς ἐκ συνωνύμων: ἀλλὰ τὰ εἶδη ταῦτα εἶναι σπάνια καὶ δυσχερῆ, πάντοτε γὰρ προτιμῶνται τὰ ἀπλούστερα ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὁρθὰ καὶ ἐπιτυχῇ

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία. — Δὲν ν' ἐντρέπαι, Φιφίκα, νὰ γράφῃς Ἑλλάς μετὰ ψιλὴ καὶ μ' ἓνα λάμβδα:

Ἡ Φιφίκα. — Μὰ εἶναι τυπογραφικὸ λάθος, Κυρία!

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀσπρου Ποικίλου

Ὁ μικρὸς Τότης, ἀφοῦ τῆς ἔφαγε καλὰ. — Μπαμπά, ἡ μελανία τοῦ ποδιοῦ μου εἶναι ἀπαράλλακτον οὐράνιον τόξον. Σημεῖον ὅτι δὲν θὰ τες φάγω πιά, ὅπως καὶ δὲν θὰ γίνῃ πιά κατακλυσμός.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Δοχιστοράτου Δέβει

Ὁ Διδάσκαλος. — Πῶς λέγεται, Κάλυξ Ρόδου, τὸ σῆμα τὸ ὁποῖον ἔχει τέσσαρες πλευράς;

Κάλυξ Ρόδου. —

Ὁ Διδάσκαλος. — Τετρά... τετρά... πέ τοι Κάλυξ Ρόδου (θριαμβευτικῶς): — Τετράαποδον!

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΛΑ, πάρα πολλὰ γράμματα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, καὶ ὁ χῶρος, ὅπως πάντοτε, ὀλίγος. Σύντομοι λοιπὸν αἱ ἀπαντήσεις κατ' ἀνάγκην.

Ἀπὸ σήμερον, προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον. Οἱ ἄλλοι παρακαλοῦνται νὰ τας ἐπαναλάβουν ὅταν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα, δηλαδή ὅταν θαποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καταργοῦνται καὶ οἱ μακροὶ καταλόγοι τῶν προτάσεων, τοὺς ὁποῖους μοῦ στέλλουν μερικοὶ, διὰ νὰ δημοσιεύω ἀπὸ ὀλίγας εἰς κάθε φύλλον. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μοῦ στέλλῃ ἕκαστος παρὰ πέντε μόνον προτάσεις εἰς κάθε του ἐπιστολήν. Τὸ πολὺ πολὺ εἰμπορεῖ νὰ προσθετῇ δύο-τρία ψευδώνυμα ὡς ἀνακηρυκτικὰ, μήπως μεταξὺ τῶν πέντε πρώτων ὑπάρχουν παρητημένοι ἢ μὴ ἀνταλλάσσοντες Μ. Μυστικά, διότι τότε τοὺς παραλείπω.

Νὰ καὶ τὸ Ἀσπρου Λαγονόμα, ποῦ ἀνεῖωσεν ἀπὸ τῶρα τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἔτος 1903. Εὐχαριστῶ πολὺ.

Αἰθὴρ, μοῦ ἤρσαν τὰ ποιήματά σου καὶ περιμένω τὴν νέαν σειρὰν. Νομίζω ὅτι ἐν ἀπὸ αὐτὰ μοῦ τοῖς εἶχες στείλῃ καὶ ἄλλοτε. Ἡ Μόννα Βάννα τὴν ὁποίαν μετέφρασεν ὁ κ. Θεόδωρος κ' ἐδημοσίευσεν τὰ «Παναθήναια», θὰ παῖξῃ δὲ προσεχῶς ἡ «Νέα Σκηνή», εἶναι πραγματικῶς ἀριστοῦργημα, ἀλλὰ... ὅχι διὰ παιδιὰ. Θυμᾶσθε τὸν Ὀθέλλον, ἓνα σκυλάκι ποῦ εἶχε καὶ τὸ ἔχασα; Σήμερον ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης μοῦ γράφει ὅτι αὐτὸς μοῦ τὸ ἔχασε: τὸν ἤνυρε μὴ μέρᾳ τῇ σκάλα, τὸν πῆρε μαζὶ του καὶ τὸ δρόμο τοῦ ἔφυγε. Τὸ πιστεύετε; Ἐγὼ δὲν το πιστεύω. [ΕΕ] διὰ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν, τὴν ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου.

Πολὺ ὀρατὰ τὰ λέγεις, Ἀγνὸν Περιστεράκι. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βεβαία, ὅτι τὴν ἐπιστολήν τῶν

πέντε κοριτσιῶν τὴν ἔγραψε κάποιος ἄλλος, διὰ νὰ στενεύῃ.

Πραγματικῶς, Σίδ, τὸ ὑπ' ἀριθ. 272 Μωσαϊκὸν ἦτο λαθασμένον, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἰδιὸς ἀποτελεσθῇ Νεῖκος. Ὁκνυρῶν.

Καλῶς ἤλθε, Κυριατίζουσα Θάλασσα [ΕΕ].

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ὥραιν ἐπιστολήν σου. Τὸ καίμενο τὸ τρυγανί.

Κρίμα τὸν γάτον, Ἀθῶνα Καρδιά, ὅσον διὰ τὰς προτάσεις σου περὶ ἀλληλογραφίας, τὰς περιώρισα εἰς τέσσαρας, διότι ἦσαν πάρα πολλαί.

Καὶ ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος [Ε] σχολιάζει ὥρατὰ τὴν πρὸς τὸν Φαίδωνα ἐπιστολήν τῶν πέντε δεσποινίδων. Ἄς εἶναι ὁμοῦ: πολὺς ὀρυβος διὰ τίποτε.

Σχετικῶς μετὰ τὸ ἴδιον ζήτημα, τὸ Σοῦρτα Φέρτα μοῦ διηγείται ἐν παλαιῶν ἀνέκδοτον. Εἰς τὸ τρῶμ μερικοὶ νέοι ἐπερίπαζαν μίαν παχεῖαν κυρίαν λέγοντες, «Τὰ τρῶμ ἔγιναν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅχι διὰ τοὺς ἐλέφαντας!» Καὶ ἡ κυρία ἀνέειπεν ὅτι. «Μὲ συγχωρεῖτε: εἰς τὴν κιθάρῃ ὑπῆρχαν ἀπὸ θλα τὰ ὄψα, καὶ ὅσοι ὡς ὑμεῖς.»

Ἀσπρου Ποικίλου, διὰ νὰ λέγωμεν ἡ ἔξις μετὰ 5 μεταμορφώσεις νὰ γίνῃ φύσις, ἐννοοῦμεν φυσικὰ, ὅτι θὰ εὐρεθῶν πέντε ἄλλαι λέξεις ἐκτὸς τῆς πρώτης (ἔξις), ἀλλὰ συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τελευταίας (φύσις). — Οἱ πολλὰ πλοῖα ἀριθμοὶ τῶν Μαγικῶν Γραμμάτων εἶναι διὰ τὸν ὑπολογισμόν τῶν λύσεων, εἰς τὸν Διαγωνισμόν ὁμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Ἀσκήσεων λογαριάζονται ὡς μία.

Ὁρεὰς τῆς Λίον, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊν ἐπιστολήν ἄλλ' ὅχι, μὴ κάμνης κανὲν ἀστεῖον, μήπως γίνῃ δυστυχία.

Μπᾶ! μπᾶ! καὶ ἄλλοι δύο φίλοι μου ἀνεβόουν ἀπὸ τῶρα τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1903 ὁ Στυλιανὸς Β. Λημπερόπουλος καὶ τὸ Ταπεινὸν Γιοσεμί. Τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πολὺν ἀγάπην καὶ τὴν προθυμίαν.

Πῶς, Μυστηριώδης Φύσις; τόσας φορὰς δὲν σου ἐδημοσίευσα Π. Πνεῦμα; Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες θὰ σου δημοσιεύσω ἓνα. Χωρισμένῃ ἡ «ταυτοδύναμος διακοίνωσις», τὴν ὁποῖαν μοῦ γράφουν πέντε φίλοι μου: τὸ Ἀγνὸν Περιστεράκι, ἡ Θερινὴ Βροχή, ὁ Κονιοροχαλάκης, ὁ Γλυκύλαλος Ὀνος καὶ ἡ Τσιγγαρέλλα. Ἰδιότιερα συγχαρητήρια πρὸς τὸν γραμματέα.

Κάρμεν Σύνθα, αὐτὸ τὸ γράμμα ποῦ λὲς δὲν ἠμπορούς νὰ εἶναι ἰδικὸν μου, καὶ πολὺ πολὺ ἀπορῶ πῶς τὸ ἐπίστευες! Ἡ φίλη σου καὶ φίλη μου Αἰκατερίνη πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ ἰδιοχειρῶς διὰ ψευδώνυμον.

Μὲ ὅποιον θέλεις, Αὐτόνομε, εἰμπορεῖς νὰ ανταλλάξῃς. Μ. Μυστικά. Διάδωκε τὸν ὁδηγόν, εἰς τὸ ἴον φυλλάδιον καὶ ἐκεῖ θὰ τα ἴδῃς διὰ.

Πολλοὶ μοῦ γράφουν περὶ τῆς προτάσεως τῆς Ἀμαρυλλίδος: ὁ Ἀρχικαλαμπουριστὴς, τὸ Σπήλαιον Δοξαπατρή, ἡ Ἐκάτη, τὸ Κίτρινον Ντόμινο, τὸ Αἰ-Λάφρ τῶν Πατησίων (ὑπὸ τῶν φῶς τῆς σεληνῆς), ὁ Ἀγγελος Χαράς, ἡ Θέλλουσα, ἡ Ζούρλια-Μουρλια, ἡ Βασίλισσα τῶν Αἰθέρων, τὸ Ταπεινὸν Γιοσεμί, ἡ Κυριατίζουσα Θάλασσα κτλ. καὶ εὐχαριστῶ ὅσους συνηγοροῦν ὑπὲρ τῶν Διακοινῶν πρὸς χάριν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν σκέπτομαι νὰ τας κάμω, δὲν ἠναίστω καμμίαν συζήτησιν, καὶ μάλιστα παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μὴ μοῦ γράφουν πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, — ἐκτὸς μόνον ἂν ἔννοουν νὰ τοὺς ἀπαντήσω.

Ἐγχερίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου ἴλους: «Ἀριστον Ποδηλάτην (Π. Κ. τὴν ἔπειλα, ἀλλ' ἀγνοῶ ἂν τὴν ἔλαβε.) Αἰγυπτιακὸν Ποίρικα (Κ. Τ. ἔστειλα τὸν 11ον τόμον.) Λάτριδα τοῦ Ὁραίου (Μ. Γ.) καὶ Ἄρθος Ἐλπίδος (Σ. Ζ. ἀπὸ τὴν περιλήμην «ροδίην» κατάρν) ἡ ὁποία ἐφανερῶν.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας (Ἐνεκα τῆς πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν, θὰ δημοσιεύσω τὰς ἀπαιτήτως ἀναγκαίας Πληροφορίας: — ὁ Βάδερ Πάουελ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸ Ἀσπρου Ποικίλου — ἡ Διονυσία Πηγὴ ἀντιχαιρετὰ τὸ Μολὸν Λαβὲ καὶ πληροφορεῖ τὸ Λευκὸν Κρίνον ὅτι ἔφυγεν ἡ φίλη ποῦ του ἐμάνθανε τὰ ρωσικά — ἡ Κυριατίζουσα Θάλασσα δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Σαυθῆς Μαυρομμάτας προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν, τῆς — τὸ Λουλουδὶ τῆς Καρδιάς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος — ἡ Ἀθῶνα Καρδιά ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ δι' ἀλληλογραφίας μετὰ τὴν Νεράϊδα τῆς Σπετιῶν, Ἰτέαρ, Γαλιάντραν καὶ Ζουλείκαν — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος ἀντιχαιρετὰ τὴν Ναυαῖαν — ὁ Σίδ ζητεῖ τὴν διευθύνσιν τῆς Λιαχῆς Μαργαρίτας διὰ νὰ τῆς φανερῶσθαι τὰρχικόν του (περιττὸν διότι εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν ἀνακοίνωσιν του διὰ τοῦ Γραφείου μου) — ἡ Βεατρίκη ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων καὶ τῆς Κάρμεν Σύνθα — ὁ Καλκιδεὺς Λιμοκοντόρος πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι εἶναι ἡ εἰς Διαψευθεῖσα Ἐλπίς καὶ τὸ πρῶν. Ζοφερὸν Νέφος, ὅτι ὀνομάζεται Πάνος Ν. Προσετόπουλος καὶ πρὸ πολλοῦ ἤλθαε ψευδώνυμον — ὁ Σιρ-Λά-Φαλουὰς πληροφορεῖ τὴν Κωπηλάτιδα Κίθρον, ὅτι ἀντήλαξεν ἡ Μ. Μ. ὑπ' ἄλλο ψευδώνυμον — ἡ Πάλλουσα Καρδιά ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Λουλουδίου τῆς Καρδιάς — ὁ Ναγάρας ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ Θεσσαλικοῦ Τακίθου — ἡ Μυστηριώδης Φύσις πληροφορεῖ τὴν Αὔραν τῆς Κερκύρας ὅτι τὸ ὄνομα τῆς εἶναι ἄρητον καὶ μυστηριώδες — τὸ Μολὸν Λαβὲ ἐρωτᾷ τὸ Κυκνειοῦ Ἄσμα διὰ τί δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ τῷ ἔστειλε.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: τὸ Σοῦρτα-Φέρτα μετὰ τὴν Σεβιδωμένην, Ἀγνὸν Περιστεράκι, Ἀταβίριον Ρόδου, Πειρατικὴν Νύκτα καὶ Διοπροποροῦσαν — τὸ Μολὸν Λαβὲ μετὰ τὴν Βοερόπουλιν, Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ Πικραμένην Καρδοῦλαν — ἡ Σαυθὴ Μαυρομμάτα μετὰ τὴν Ἐρεσίαν Κόρην, Ἐρεσιακὴν Μαργαρίταν, Νιδὴν, Βεατρίκην, καὶ Ναυτοπούλιν τῆς Κρανῆς — ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ μετὰ τὴν Κυκλαμῖαν — ἡ Ρομαντικὴ Καρδιά μετὰ τὴν Ἀρὸν τοῦ Παρνασοῦ, Νεράϊδα τῶν Σπετιῶν, Νεαρόν Ἰταρίν, Ἀι-Λάφρ τῶν Πατησίων καὶ Σεβιδωμένην — τὸ Κίτρινον Ντόμινο μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Στρομφιδος, Ἐπακατιέγγαρον Σάμιον καὶ Κόντη Ραπαράκη — τὸ Καλὸς Ὀρισε μετὰ τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστέρι καὶ Ἀταβίριον Ρόδου — ὁ Πλατῆς Ἀφροδίτη μετὰ τὴν Ἀθῶνα Καρδίαν, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Αἰγαῖον Πέλαγος, Σιρ-Λά-Φαλουὰς καὶ Λιακὸν Κρίνον — ἡ Μάγχα τῶν Πατησίων μετὰ τὴν Τσιγγαρέλλαν — τὸ Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸν Κουασιμόδο καὶ Ἀμυρδῶν Λαμψήν — ὁ Κονιασμιόδος μετὰ τὴν Νεράϊδα τοῦ Εὐρώτα, Ἀριστοκράτιδα Ρομανίδα καὶ Τσιγγαρέλλαν — ἡ Στριανὴ Σαυθούλα μετὰ τὴν Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Γλυκεῖαν Ματιὰν, Λουλουδίαν τῆς Καρδιάς καὶ Πικραμένην Καρδοῦλαν — ὁ Ἀβυσσινὸς Πολεμιστὴς μετὰ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Ρομαντικὴν Καρδίαν — τὸ Κετρί μετὰ τὴν Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα — ὁ Λέων τῆς Φλωρεντίας μετὰ τὸ Τρεμοσθῶν Ἀστέρι καὶ Πειρατικὸν Ἀστέρι — ἡ Ἀμαρυλλίς μετὰ τὸν Αρχικαλαμπουριστήν, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ Ἐπακατιέγγαρον Σάμιον — ἡ Ἀθῶνα Καρδιά μετὰ τὴν Πτερωτὴν Ταξιδιωτίδα, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Λαμπρὸν Κιθαροῦν καὶ Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος — τὸ Ἀγνὸν Μερειδεάκι, μετὰ τὸ Θεσσαλικὸν Μερειδεάκι, Θεσσαλικὴν Ἀκτίαν, Γλυκύλαλον Ὀνον, Μὴ μου ἄπτον καὶ Μελιχρὸν Ἀκτίαν — τὸ Θεσσαλικὸν Ἄρθος μετὰ τὸ Ἄρθος

Μαῖον, Μελιχρὸν Ἀκτίαν καὶ Γλυκεῖαν Καρδίαν — ἡ Βασίλισσα τῶν Αἰθέρων μετὰ τὴν Μόνωσαν καὶ Ἀθῶνα Καρδίαν — ὁ Πασιμαχος μετὰ τὸ

οασμύς σου διὰ τὴν Πικραμένην Καρδούλαν.)
 Ἐρυθρὸν Σταυρόν, Ἐγυπτιήνην Ἀετὸν (τὴν
 ἀπέγινεν ὁ Λάγκας; θὰ το μάθης μετ' ὀλί-
 γον) Ἀρχικαλαμπουριστήν (δὲν σου ἔδωσα
 εὖσημα, διότι δὲν ἤθελα νὰ ἐνθαρρύνω πρᾶγμα
 ποῦ ἐπιπομπὴς νὰ παύσῃ θυμωμένη; διόλου!)
 Ἐφesiaκὴν Μαργαρίταν (ἔστειλα ἀπ' οὗ ἔ-
 λειπες βέβαια δὲν ἤμπορούσες νὰ μου γράφῃς
 τώρα ὅμως ποῦ ἐπέστρεψες;...) Παρισίων
 Ἀριστοκράτην (λάθος θὰ ἔκαμεν ἂν θέλῃς,
 στείλῃς τῆς καὶ σὺ δευτέρου τετραδίου) Ἐφε-
 σίαν Κόρην, Ἀι- Λάφ τῶν Πατρῴων (ὅσον
 δι' αὐτό, ὁ κ. Φαίδων, μ' ἐπιπροφύρηνεν ὅτι τὰ
 πόντες ἐκεῖνα κορίτσια ἦσαν ὠραϊότατα) Ὀρει-
 πόλεον Ψυχὴν (εὐχαριστῶ) Πολιορκητὴν
 τοῦ Βάμου (ἔστειλα μὴ λησμονῆς νὰ γράφῃς
 πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου) Θέλπουσαν
 ([Ε] πολὺ εὐμορφὰ τὰ λέγεις) Τρελλόπαιδο
 τῶν Ἀθηναίων (ὅταν μοῦ ξαναγράψῃς ἐπανάλαβε
 τὰς προτάσεις σου, διότι σήμερον δὲν ἔχω τόπον!)
 Δδ-ρε-μί (εἶδες βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
 μόν σου ἐνεκρίθη καὶ τώρα εἶσαι πάνοπλος
 ἑμπρός!) Βεατρίκη ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραϊοτά-
 την περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου) Φουγάρο τῆς
 Εὐγενίας ([ΕΕ] λαμπρὰ καὶ ἡ δική σου περι-
 γραφή) Σιωπηλὴν Νύκτα τέλος πάντων! τώρα
 ἔχεις καὶ εὐρὸν ἔδαφος διὰ ξεσπάθωμα ἄρχισε
 λοιπόν) Μαγικὴν Εἰκόνα (ξαναγράψέ μου αὐ-
 τὰς τὰς πληροφορίες) Δροσούλαν τῆς Ὀσσης
 (ἔστειλα) Ζούριαν-Μοιρλιαν, Πειραικὸν Ἀ-
 στέρα ὑπάρχει καλλιτέρον πρᾶγμα παρὰ νὰ
 κρατῇ κανεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου;) Ἰσημερινὸν
 τοῦ Κόσμου (ὅχι δὲν εὐρήκεις τὴν Ἐκάτην;
 εἶδες ὅτι ἀπέκλεισα ἥδη τῆς ἀνταλλαγῆς τοὺς ὀ-
 φειλέτους τετραδίου) Ἐρυθρὸν Νέφος ([ΕΕ] ὑπο-
 πεύομαι μήπως τὸ δειρὸν αὐτὸ τὸ εἶδεν ἄλλος
 τις, κανεῖς ἱστορικὸς λ: χ: καὶ σοῦ το διηγήθῃ)
 Κόκκινην Ἐξοχὴν (ἔγινεν ἐντελὴς καλὰ τὸ
 πόδι;) Πολύχρωμον Χρυσάλλιδα (δὲν πειράζει)
 Ἐλληνικὴν Ἀεράκι. Ἀρὴν τοῦ Παργασοῦ
 (ἔστειλα) Σιρ Λά-Φαλουά (ἐξοκολοῦθε, ἄλ-
 λά τώρα δὲν φαίνεται συχνά) Σταυρὸν τῆς
 Θαλάσσης (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνταγμένην αἰ
 συνδρομὰν εἰμπορὺν νᾶρχίζον ἀπὸ τὴν πρώτην
 οἰουδήποτε μηνός, εἴτε παρελθόντος— καὶ τό-
 τε στέλλω τὰ προεκδοθέντα φύλλα, — εἴτε καὶ
 μέλλοντος) Μικρούλαν Πατρινίδα (πολὺ καλὰ
 σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ νὰ μου γράφῃς) Πάλλουσαν
 Καρδίαν (τὰς περιμένω ἀνυπομόνως, διὰ νὰ
 ἐκτιμῶ τὰς προόδους σου) Ἀγγελον Χαράς
 (ὅλα καλὰ ἀλλὰ διατὶ μοῦ γράφεις με κόκκινην με-
 λάνην;) Νιαγάραν (ἄλλοι εἶνε, ἄλλοι δὲν εἶνε
 δὲν φαντάζεσαι πόσα χρόνια ἐπέρασαν; ὥστε...
 περασμένα ξεχασμένα τοὺς τωρινούς νὰ ἰδοῦμεν!)
 Θεσσαλικὸν Ἄνθος, Δημ. καὶ Κωνστ. Κ.
 Ἡλιάδην, Παιδικὴν Χαράν (ἔστειλα [ΕΕΕ]
 διὰ τὴν ὠραϊοτάτην ἐπιστολήν) Ρωβίρον τὸν
 Κατακτητὴν, Ρόδιον Δόκιμον, Φιφὴν Μπου-
 λουμπάση, Ἀετικὴν Μοῦσαν, Κιουκιουρί-
 στρον (θὰ τὰς στείλῃς, ὅταν προκηρυχθῇ Διὰ γω-
 νισμός: ὁ Βαλεντίνος ἔχει νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη
 πολλὰ...) Λευκὸν Κρῖνον (τὸ ὅποιον μοῦ
 ἐτοιμάζει ἐνὰ σωρὸν ξεσπαθώματα ἀλλὰ σή-
 μερα εἶνε ἴσα - ἴσα ποῦ δὲν ἔχω διόλου τόπον
 διὰ πληροφορίας) Βολιώτικο Κρασί (καὶ
 τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται) Μέ-
 λαν Ἀδάμαντα (ἔστειλα πολὺ εὐχαριστήθη με
 τὴν ἐπιστολήν σου ὁ κ. Φαίδων) Μολὼν Λα-
 βέ (κρίμα τὴ μηχανή! ἀλλὰ... ὅχι παρίποντα!)
 Καλὴ Ὀρεση (μπᾶ! καὶ ἄλλος εἰς τὴν θέσιν
 τοῦ Βαλεντίνου θὰ τὴν ἐπάθαινε ποῦ νὰ ὑπό-
 πεύσῃ τὸν Πονηρὶδην, ὁ ὁποῖος εἶχε κατακτήσῃ
 ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην!) Καρδινάλιον Ρι-
 σελεῖ (πολὺ γρήγορα) Μαστίγαν τῆς Χίου
 (βραβεῖον ἔστειλα κῆποι τὸ σπαθί;) Ἐκάτην
 (τὴ συκολᾶταιν σου πολλοὶ τὴν ἐποφθαλμιοῦν ἄς
 ἴδωμεν ποῖος θὰ τὴν φάγῃ) Ἰωάνναν Δ. Φαρ-
 κοῦ, Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Σε-
 πτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπινά, μορφωτικά καὶ
 ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Δια-
 πλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
 κόνες) ἄδετος; φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁ-
 λίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτος πρώτης ποιότη-
 τος: ἄδετος φρ. 7, χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκό-
 νες) ἄδετος; φρ. 1, 75. Χρυσόδ. φρ. 3, 25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
 φρ. 0, 60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες)
 ἄδετος φρ. 1, 75. χρυσόδ. φρ. 3, 25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (20 εἰκόνες)
 ἄδετος φρ. 3, 50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25
 τετράδια) ἄδετος φρ. 3, χρυσ. φρ. 5. (Ἐ-
 καστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0, 15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδε-
 τος φρ. 1, 50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ.
 3, 50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)
 ἄδετος φρ. 1, 50· χρυσόδ. φρ. 2, 50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3, 50.
 χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουριτίδου) Δύο
 Σειραὶ, ἐκστὴ τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ.
 1, 20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
 ἄδετος φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3, 50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἔκα-
 στον φρ. 0, 50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ
 φρ. 2, 50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος
 φρ. 3, 50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδε-
 τος φρ. 3, 50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος
 φρ. 3, 50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
 Χ. Σαμαρσιτίδου, φρ. 0, 60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω
 τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
 τῷ Γραφεῖ μᾶς εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος
 περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἤρχισαν ἤδη
 ὁ νέος 75ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

416. Λεξιγραφίος.

Πρόθεσις μετὰ γράμμα

Ἐνδὼν ὡς ἡξέυρεται

Νῆσον ἐν τῷ ἄμα

Ἑλληνικὴν θὰ εὐρήσῃς.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑανίνδου

417. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτον ἱποτρεπτικόν,

Φέγγει τὸ δευτέρον μου.

Καὶ βασιλέα μυθικόν.

Δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τοῦ Μαθου

418. Στοιχειογράφος.

Πόλις μικρὰ ἑλληνικὴ, ὡς ἔχω ἂν μάρσις,

Καὶ ἐπιρρημά τι, ρονικόν, ἂν μάποκεφαλίσῃς.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φιλοπότηδος

419. Τονογράφος.

Ὅπως ἔχω ἂν μάρσις

Εἶμαι αἰσθημα κακόν

Ἄν τον τόνον μου κινήτῃς,

Τ' ὅλον ἔμεινε. μισόν.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἰππίου τῆς Ὀμίλης

420. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Τουρκίας.

+ + + + + = Σοφός.

* + * + * = Τυρλὸς καὶ κωρὸς.

* * + * + = Ἀνώτερον πάντων.

* + * + * = Εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

+ * + * + = Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Πανώσεως

421. Παίγνιον.

10			
	30		
		25	
			5

Ζητεῖται νὰ τεθῶσιν ἐντὸς
 τῶν κενῶν τετραγωνιδίων ἀρι-
 θμοὶ οἰοδῆποτε, ὥστε παντα-
 χοῦ, κατέως καὶ ὀρίκωνται,
 τὸ ἄθροισμα αὐτῶν νὰ εἴνε
 100.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀνθοκίωιδος Ἀθρας

422-423. Ἀστεία Παροράματα

1.— Οἱ βράχοι εἶνε φυτικὸν φαινόμενον.

2.— Ὁ Χρόνος εἶνε μέγας ἄνθρωπος.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Εὐφρονος Βλακῆς

424. Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν
 μέλος τοῦ σώματος:

1, Ἄνθος εὐώδης. 2, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
 3, Δένδρον ὑψηλόν. 4, Ἀρχαῖος θεός. 5, Θη-
 ριον. 6, Ἀρχαία θεά.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀμαζώνος

425. Φωνηεντολήπτον

της-★-φρην-κ-σφης

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἰσμενίας

426. Ἰνδικὸς Γρῆφος

ε1 (πρόθεσις) ο5 (οὐσιαστικόν) τ2 (ἄρθρον)

λ5 (οὐσιαστικόν.)

Ἐστέλη ὑπὸ Δημ. Π. Ραζήκοιτα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28.

310. Θηραμένης (Θήρα, μέν, εἰς.) — 311.

Ἄστρος-ἄστρον. — 312. Ζήκωνος-Κύβητος.

313. NE — O — Ω 314. ΚΑΣΣΙΟΣ

ΔΗ — O — Ω ΡΑ Ι ΙΑ

NE — O — ΠΤΟ — ΑΕ — ΜΟΣ Ι ΜΒΔ Λ

Ω — ΑΕ — ΝΗ Σ ΟΥ Η Δ Ι Α

ΜΟΣ Π Ρ Ρ Α Μ

Ο Ο Ι Ο Ι

Σ Ι ΚΑ Λ Ι Σ

315. Τὰ πέταλα. — 316-317. 1. Κόρη, ὄρη,

ὄρα, ἄρα, ἄρα, ἄνα, νά, ἄν, ἄς, πᾶς, παῖς. 2.

Παῖς, πᾶς, ἄς, ἡς, ἦρ, ἄηρ, ἀνήρ. — 318.

Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων ΑΣ, σχηματι-

ζεται τὸ Κυδόμενον:

Π Α Σ Α 319. ΣΕΡΙΦΟΣ (Πωρ, ΣενΕ-

Α Κ Ι Σ κας, Κύρο, Ἀλίο, Σοφία, Σε-

Σ Ι Α Μ Ὀρῶν, Ἰάσων.) 320. Ἄκουε

Α Σ Μ Α πολλὰ καὶ λάλει ὀλίγα. — 321.

Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, δὲ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μᾶς
 λεπτα 6 μόνον. Ἐλάχιστος δὲ 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ
 ἀλογώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάκια παν-
 ταχόθεν. — Βασιλικὴ Λουκάκη, δδὸς Κων-
 σταντινου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B — 63)